

siis jõudma omma ellu hoida ja üllespid-dada õkkilisses hääddas ja raskes kitsikus-ses, mis teadmatta meie peale tulleb! Sedda wõib ükspáinis se, kelle sanna ka-metri ja tuled kuulwad ja kes keik juukse-karwad meie peas õrraluggend, ja meie súddame mõtted jo kaugelt ártatunneb, ja keik asjad on ette seadnud. Meie silma ees nätab mitto asia hopis seggane, et ei keige targemki ei wõi arvo sada, miks se-nenda súnnib ja ei mitte teist wisi, agga temma silm náab keik selgeste, temma jõuab keik nenda seada, et se meile heaks tulleb, ja meid kahjo ja willetsusse eest hoiab. Ja kui siis temma uõu ilmub, siis vast tunneme meie, kuida temma meid otse kátpiddi tallotand.

Misuggust luggu Jummal aowalikkust abist ja hoidmissest, mis meie maal, Tallinnas, on sündinud, juttustab meile üks wanna, wágga auwáårt ja ustav Praua. Temma omma párrast on üks kaunis ja uhke maja Tallinnas toom peal,

kõrge kahjo sörwa peal seismas. Seal sündis nüüd, rákis aus Praua, kas folme-kumne aasta eest, ehk ennemaltki veel, et sedda maja wáljapoolt muri ueste piddi frohwitama ja walgeks tehtama. Ja selle töle ollid müriseppad tellitud, kes ka jul-geste kardetava töle hakkasid, sest et se nende toitja oli, ja et Jummala peale lootsid, kes ka sealgi jõuab hoida nenda kui igas kohhas. Agga siiski ühhel pá-wal üks mees nende seast kaebas teistele, et kartlikud mõtted tedda waerawad, ni kui peaks üks suur önnetus temmale tånnna sündima. „Mis sul siis wigga? küssisid seltsimehhed, kas oled haige; wõi kardad ennast kükuma? siis tulle enneminne kohhe tellingi peast mahha ja minne fojo.“ „Ei mitte,” ütles temma, „minna ollen terve, ja omma párrast ma ei kardagi, agga laste párrast on mo súdda raske, et kül nemmadki terweks jáid, kui kotto tul-sin, agga minno naene olli pissut haige. Siiski ka temma párrast ma ei karda, ja